

Paraules, paraules, paraules

Benvolguts lectors, si acaben de començar aquesta columna, aturin-se en sec. Tanquin el diari, pleguin-lo, posin-se'l sota l'ala i corrin a buscar un bosc. La primavera fa dies que ens estalona.

Tant li fa si són del Ripollès o de la Selva, del Gironès o del Pla de l'Estany. Tant li fa si viuen a la Garrotxa, al Terraprim o als Empordans. Amb el diari a l'aixella, com qui ve de comprar una barra de pa, entrin a bosc. La terra crepita. Aquest any ha plogut prou bé, les rieres estacionals bomben, i la natura tremola. Trobaran les primeres roselles, als camps que precedeixen els arbres, i calabruixes ran del camí. Fonoll. Potser un cop dins, si tenen paciència i sort, i un bosc procliu, de propina podran caçar quatre espàrrecs. I omplin-se els pulmons, com si fos la primera vegada.

A bosc s'hi ha d'anar tot l'any. I sovint sol. El precepte costaria de desmuntar. A les engires de la primavera és terapèutic. La fressa de les nostres passes, la xiscladissa dels ocells, el soroll nerviós de les petites formes de vida que fugen, sotabosc a través. I el silenci, tan enriquidor, de la fraseologia general, per un moment desactivada. Sols i a bosc, amb el part imminent de la primavera al nostre voltant, recuperem el relleu real sobre qui som, què fem i què tenim. I, per dir-ho com en Quimi Portet a la cançó Vida, entrem en aquell estat ideal, el de tenir temps per fer inventari.

Ja hi han arribat? Quant feia, que no hi entraven? Bé. Cadascú es mobla com pot. Continuem. Han passejat una estona. Potser han detectat flors que sembla estrany que creixin a les comarques gironines, de tan exòtiques com es presenten. Potser han tingut la sort d'admirar bestioles aquàtiques, insectes de fantasia, un lluert. S'hi han fixat, en les molses? De prop, de ben a prop són tot un univers geomètric. Els he demanat que vinguessin a bosc, perquè és el millor lloc del món per fer inventari. Repassar l'existència d'un mateix. Els encerts i els desencerts. Què tenim. Qui som. Què volem. Qui trobem a faltar.

Ara busquin un lloc on aturar-se i seure. Fonts, clarianes, caminois, herbeis i pedruscalls. Avaluïn si prendran el sol, o és que volen que l'ombra dels arbres converteixi l'aire en una carícia? Tenen dret a posar-se cursis i tot, que per això els he fet venir sols.

Sí. Ja han decidit on seuran? Colossal. Ara despleguin el diari on havien començat a llegir aquesta columna. Estenguin-lo. No hi ha pressa. I tot seguit hi dipositin el seu cul sobirà, tinguin la bondat. Damunt les paraules de tants, tants opinadors, periodistes i experts en totes les matèries. Ho facin. Ensordeixin la xerrameca diària dels mitjans. Amb un darrere imperial. I aleshores embastin l'inventari personal, si els plau, lluny de la parauleria d'altri, del soroll mediàtic. Els prometo que recuperaran el tresor de pensar per si mateixos, i em faran feliç, a rebuf, ara que la primavera ja és aquí.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/03/19/paraules-paraules-paraules/835365.html?utm_source=rss